

palovacím zařízením (rozbušce), které obžalovaný vedle granátu uschoval. Že by obžalovaný nabyt granátu řádným způsobem a se souhlasem vojenské správy, rozsudek nezjistil, — vyslovil naopak, že granát je majetkem čsl. vojenské správy, že obžalovaný byl povinen jej odevzdati, že si jej však neoprávněně ponechal a nedovoleně z vojny domů přinesl. Nebezpečí, v § 3 zákona o třaskavinách předpokládané, bylo spojeno s pouhým uschováváním rozloženého granátu, pokud se týče obou výbušných jeho součástí, poněvadž nepozorná manipulace s nimi mohla míti za následek výbuch, který by mohl způsobiti těžké zranění po případě i smrt osoby manipulující i osob na blízku přítomných. Okolnost, že obžalovaný nosil klíček od skříně u sebe, ho neomlouvá, poněvadž nebylo vyloučeno, jak uvedl již prvý soud, že se mohl klíček přes to dostat i v držení třetí osoby, a že neopatrnou manipulací její neb obžalovaného samého mohl nastati výbuch. Neodůvodněna jest zmateční stížnost i v tom směru, pokud s hlediska čís. 10 § 281 tr. ř. popírá přípustnost souběhu přečinu dle §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách s přestupkem § 32 zbroj. patentu a dovozuje, že obžalovaný svým jednáním nemohl se dopustiti současně také tohoto přestupku. Stížnost jest na omylu. Odsouzení pro přečin dle §§ 2 a 3 zákona o třaskavinách postihuje pouze neoprávněný dovoz a držení výbušné látky (náplně a zapalovacího zařízení) za okolností, které byly s to přivoditi nebezpečnost pro život a zdraví (eventuelně i majetek) jiného. Neoprávněné držení granátového tělesa (které jest i bez náplně zbraní) tvoří samo o sobě zvláštní policejní přestupek § 32 zbrojního patentu.

Čís. 829.

Vyrovnal-li se poškozený se spolupachateli krádeže (§ 174 II a) tr. zák.) v ten rozum, že každému z pachatelů bylo nahraditi určitou část škody, stal se ten který pachatel beztrestným, nahradil-li poškozenému díl na něho připadající.

Nepřijal-li poškozený náhrady od nabízejícího ji pachatele, ježto neměl s sebou potřebných pomůcek, jest v tom spatřovati poskytnutí nové lhůty k narovnání.

(Rozh. ze dne 4. května 1922, Kr II 581/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaných do rozsudku zemského trestního soudu v Brně ze dne 25. června 1921, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem krádeže podle §§ 171 a 174 II a) tr. zák., zrušil napadený rozsudek a sprostil obžalované z obžaloby.

D ů v o d y:

Speciálního ustanovení posledního odstavce § 187 tr. zák., omezeného zákonem výslovně na podílnictví na krádeži, nelze ovšem obdobně použiti na případ krádeže, spáchané více spolupachateli. Než i tu nelze vyloučiti beztrestnost spolupachatele, jenž na něj připadající podíl škody z účinné lítosti v čas nahradil, jestliže poškozený se spolupachateli

se vyrovnal ohledně celé škody tím způsobem, že každému z nich nahraditi jest určitou částku škody. V tomto případě zjišťuje rozsudek, že z odsouzených osmi spolupachatelů krádeže na úhrnnou škodu 160 K v čas zaplatili ku krytí škody zmocněnci poškozeného dva po 50 K; ostatní nabídli se rovněž v době Šem 187 tr. zák. vymezené, že dle dohody připadající na ně podíl po 50 K zaplatí, ale skutečně zaplatili obnos, škodu značně převyšující, teprve den po té, co již četníci věc vyšetřovali, ježto hajný Josef K., nemaje den před tím náhodou u sebe bloku na vydání potvrzenek, nabídnuté mu podíly nepřijal. Soud nalézací odpírá všem obžalovaným dobrodiní §§ 187/188 tr. zák. proto, poněvadž ručice každý jako spolupachatel za celou škodu rukou společnou a nedílnou, jí v čas zcela nezaplatili, okolnost pak, že jen nezaviněnou náhodou od zaplacení celé škody byli zdrženi, nemůže jim býti omluvou. Než právem poukazuje zmateční stížnost obžalovaných, uplatňujíc důvod § 281 čís. 9 b) tr. ř., na to, že ve zjištěné úmluvě, mezi hajným a všemi obžalovanými v čas učiněné, o hrazení celé škody a více než této složením obnosu po 50 K sluší spatřovati narovnání ve smyslu § 188 b) tr. zák., jež neslo se k náhradě celé škody v určitých podílech. Proto nelze shledati dle zásady shora uvedené správným stanovisko rozsudku ohledně obžalovaných Stanislava S-a a Antonína P-y, kteří své podíly v čas zaplatili, byť i těmito podíly celá škoda kryta nebyla. Než i ostatní obžalovaní skutkem potvrdili svou ochotu, narovnání, v čas uzavřené, v čas splniti, čímž by i celá škoda byla bývala nahrazena. A jestliže jen z důvodu, v rozsudku zjištěného, nedošlo ku převzetí peněz, nabídnutých hajnému, nebyli to obžalovaní, kteří se splněním narovnání byli v prodlení, nýbrž zástupce poškozeného. V nepřijetí peněz jemu nabídnutých, z důvodu, rozsudkem uvedeného, sluší důsledně spatřovati nové vyrovnání, prodlužující dotyčným obviněným na krátkou dobu lhůtu ke složení náhrady. A poněvadž jimi náhrada hned následujícího dne, ač četnictvo zatím o věci již se bylo dovědělo, ve smyslu tohoto narovnání, v čas uzavřené, byla složena a tak k úplné náhradě škody poškozeného došlo, sluší přisvědčiti zmateční stížnosti, že za těchto okolností neprávem odepřeno bylo stěžovatelům dobrodiní zákona, ježto dány byly ohledně nich, ale též ohledně ostatních obžalovaných, s rozsudkem se spokojivších, podmínky §§ 187 a 188 tr. zák.

Čís. 830.

Zákon ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. o ochraně známek.

Otázka, zda jsou si dvě známky šálivě podobny, jest t. zv. quaestio mixta.

Zrušovací soud jest oprávněn přezkoumati jediné správnost právních předpokladů, z nichž nalézací soud vycházel, nikoliv však skutkové závěry nalézacího soudu co do klamavosti známek.

Ustupuje-li při známce kombinované část, vyjádřená v číslech, proti části obrazové zcela do pozadí, dlužno známku posuzovati pouze jako známku obrazovou.